

Arrest

nr. 238 245 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 februari 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 17 december 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 september 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij arrest van 13 februari 2018 met nr. 199 697 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoeker wordt een bijkomende termijn om het grondgebied te verlaten gegeven tot 2 maart 2018.

1.2. Op 8 maart 2018 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit volgend verzoek wordt op 26 april 2018 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Bij arrest van 19 september 2018 met nr. 209 619 vernietigt de Raad echter deze beslissing tot onontvankelijkheid. Hierop beslist de commissaris-generaal op 3 oktober 2018 om het volgend verzoek alsnog ontvankelijk te verklaren. Op 21 januari 2019 beslist hij vervolgens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Bij arrest van 27 september 2019 met nr. 226 801 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus. Op 27 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.3. Bij brief van 18 oktober 2019 richt verzoeker een aanvraag aan de burgemeester van de stad Antwerpen om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Na woonstcontrole wordt deze aanvraag op 20 december 2019 overgemaakt aan de diensten van verweerder. De aanvraag wordt op 5 februari 2020 door de gemachtigde van de bevoegde minister onontvankelijk verklaard, beslissing die verzoeker op 10 februari 2020 ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2019 werd ingediend door :

*[S.,N.K.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Sri Lanka
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene maakt immers geen enkele melding waarom hij zich niet kan wenden tot de Belgische ambassade die zich in India bevindt, meer bepaald New Delhi.

Dat mijnheer Nederlandse taallessen volgde, een attest van inburgering kan voorleggen, alsook arbeidscontracten en loonbrieven die bewijzen dat hij in België werkzaam is geweest, is bewonderenswaardig, maar verhinderen hem niet om zich tijdelijk tot de bevoegde ambassade in New Delhi te wenden om daar een procedure op te starten voor het bekomen van een visum D. Op basis van tewerkstelling kan betrokkene een gecombineerde vergunning aanvragen. Mijnheer kan dit in overleg doen met bijvoorbeeld de werkgever die bijzonder positief getuigde over zijn werk als keukenhulp/ kok, namelijk [...], en zijn advocate, mevrouw Suzanne Van Rossem. Mijnheer werd toegelaten te werken in België om in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien tijdens zijn asielprocedure. Betrokkene wist dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van die asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land terug diende te verlaten. Hij diende twee asielaanvragen in die allebei afgesloten werden met negatieve beslissingen en het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De duur van zijn verblijf in België sedert 2015 hindert hem niet om te kunnen reizen en om een administratieve procedure op te starten via de bevoegde ambassade. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten pleegde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Mijnheer werd betreffende de aangehaalde problemen waarmee hij in Sri Lanka zou zijn geconfronteerd een gebrek aan medewerking verweten omdat afgaande op vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden zijn recente verblijf uit Sri Lanka niet geloofwaardig is. Betrokkene heeft nog steeds niet kenbaar gemaakt waar hij recentelijk wel verbleef. Betrokkene verwijst in zijn aanvraag 9bis naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM indien hij verplicht wordt om naar Sri Lanka terug te keren. Hij vreest als Tamil gefolterd en vernederend behandeld te zullen worden. Via krantenartikelen duidt betrokkene op de strijd die gevoerd zou worden tegen de Tamiltijgers, op het Sri Lankaanse leger dat zich onder Rajapaksa schuldig heeft gemaakt aan ernstige oorlogsmisdaden, aan de huidige politieke crisis waardoor sympathisanten, volgelingen en aanhangers van LTTE wraakacties vrezen. Volgens betrokkene lopen voormalige Tamiltijgers een ernstig risico om vervolgd te worden door de huidige overheid. Het beleid wordt omschreven als gewelddadig en bloederig. Betrokkene heeft nooit enig bewijs neergelegd dat hij een Tamiltijger zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat betrokkene doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk maakte dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Zijn geloofwaardigheid werd ondermijnd door een bijzonder groot aantal vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Hij kon evenmin zijn reisweg vanuit en recente herkomst van Sri Lanka aantonen. De oorlog tussen de Bevrijdingstijgers van Tamil Eelam en het Sri Lankaanse leger kwam in 2009 ten einde. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Gezien zijn gehele relaas en zijn beweerde "band" met de Bevrijdingstijgers van Tamil Eelam als niet geloofwaardig werd beoordeeld, evenals zijn laatste verblijfplaatsen en het ogenblik en omstandigheden van zijn beweerde vertrek uit Sri Lanka, achten de Belgische asielinstanties een terugkeer mogelijk voor betrokkene. De eerste en de tweede beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Gezien zijn recente herkomst niet gekend is, kan ook niet beoordeeld worden dat hij niets of niemand meer heeft waarop hij zou kunnen terugvallen indien hij dient terug te keren naar de plaats van herkomst. Op betrokkene berust een medewerkingsplicht. Aan die plicht heeft hij niet voldaan. Omdat zijn plaats van recente herkomst niet kenbaar werd gemaakt, kan betrokkene het niet bestaan van een netwerk niet inroepen als buitengewone omstandigheid. Het is ook ongeloofwaardig dat mijnheer niet zou kunnen reizen en dat hij niet handelingsbekwaam is om zich tot de Belgische ambassade in New Delhi te wenden voor de visumaanvraag om voor een lange periode in België te kunnen verblijven. Hij kan terugvallen op zijn advocate om hem te helpen bij zijn visumaanvraag.

Wat de volgens de advocate van betrokkene mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient gesteld dat mijnheer inderdaad in zekere mate het recht heeft om een privéleven uit te oefenen maar dat staat ook niet los van de Belgische immigratiewetgeving die bepaalt hoe mensen met een andere nationaliteit een visum/ vergunning kunnen verkrijgen om hier onder bepaalde voorwaarden te kunnen verblijven. Mijnheer verblijft in België zonder wettige verblijfsdocumenten. Het is niet disproportioneel te vragen dat betrokkene zich nu van het Belgische grondgebied verwijdt om zich tijdelijk tot de bevoegde ambassade te begeven om aldaar een visum type D aan te vragen. Het verblijf van mijnheer werd enkel toegestaan omdat hij om internationale bescherming vroeg. De Belgische asielinstanties oordeelden dat betrokkene daarvoor niet in aanmerking komt. Mijnheer verblijft zonder wettig verblijf in België. Een persoon is zonder wettig verblijf in België als hij of zij hier niet (meer) mag verblijven volgens de wet. De terugkeer naar het land van herkomst of naar een land waar hij kan verblijven om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of een ander land waar hij kan verblijven, betekent geen breuk van de in België opgebouwde vriendschapsrelaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een netwerk valt niet uit elkaar door een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, noch in de ene zin (België), noch in de andere zin (land van herkomst of land van recentelijk verblijf voor hij naar België kwam)."

1.4. Op 10 februari 2020 wordt verzoeker gehoord door een inspecteur van de politie in het kader van de terugkeerprocedure. Eveneens op 10 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met

het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Op 18 juni 2020 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 18.10.2019 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

1. Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoeker te wijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij!

Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt:

"Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land zo aar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België."

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoord zijn waarom zijn aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij faalt er flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v. St. nr. 56146; R.v. St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan 4 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij is zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Sri Lanka om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al jaren niet meer in Sri Lanka is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niets meer in zijn land van herkomst en kan hij nergens terecht voor een veilig onderkomen. Hierdoor zou hij in een situatie van extreme armoede en een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Eerst en vooral wenst verzoeker op te werpen dat hij destijds gevlucht is wegens problemen met de CID. Hij ontving, via een vriend in Duitsland, gelden die gebruikt werden voor het bouwen van een tempel. Hierdoor werd hij verdacht van te werken voor de LTTE en dat hij deze gelden overmaakte aan de LTTE.

Er wordt gesteld in de beslissing dat verzoeker niet meewerkte aan het onderzoek wat nochtans een vereiste is voor een verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker wenst op te werpen dat hij wel degelijk meewerkte aan deze procedure. Hij heeft steeds getracht nieuwe documenten te bekomen die zijn relaas staaft. Dit blijkt ook uit het verloop van de asielprocedure van verzoeker.

Eerst werd een negatieve beslissing genomen door het CGVS. Hiertegen werd beroep aangetekend, waarna de RvV deze beslissing vernietigde. Verzoeker werd opnieuw gehoord door het CGVS. Hij heeft steeds het nodige gedaan om nieuwe documenten te bekomen - foto's i.v.m. de bouw van de tempel, verklaring van een Duitse advocaat, de geldstromen die dienden voor het bouwen van de tempel, ...

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om te stellen dat verzoeker een gebrek aan medewerking verweten kan worden. Zoals hierboven aangehaald, heeft hij al het mogelijke gedaan om de nodige documenten te bekomen vanuit Sri Lanka.

Verder meent verzoeker dat de elementen die hij aanhaalde, wel degelijk in overweging dienen genomen te worden als buitengewone omstandigheden.

Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen. Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen
- je zou je werk verliezen
- je bent opgesloten in de gevangenis Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:
- oorlog
- weigering van legerdienst"

Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. het verzoek tot internationale bescherming, doch een asielprocedure is een andere procedure, met andere gronden.

Het is mogelijk dat, ondanks een negatieve beslissing m.b.t. een verzoek tot internationale bescherming, het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren uit vrees voor mensonterende situaties. Een verzoek tot internationale bescherming wordt op andere gronden gebaseerd en beoordeeld.

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Zij merken op dat verzoeker bij zijn asielprocedure een medewerkingsplicht heeft waaraan hij niet heeft voldaan. Deze opmerking is onterecht en dit blijkt ook uit het verloop van zijn asielprocedure zoals hierboven reeds aangehaald.

Hij heeft al het mogelijke gedaan om bijkomende documenten te bekomen. Dit is ook de reden waarom de eerste weigeringsbeslissing vernietigd werd.

Het is pas op het ogenblik dat hij opgepakt werd door de politie dat de beslissing m.b.t. tot de vraag tot regularisatie van zijn verblijf, hem betekend werd en dus op datum van 10.02.2020.

Tenslotte wenst verzoeker op te merken dat de timing in dit dossier zeer frappant is. Op 05.02.2020 werd de raadsman van verzoeker per fax verwittigd van het feit dat er een beslissing genomen werd in het regularisatiedossier.

Op 10.02.2020 werd verzoeker opgepakt op zijn eigen adres, dit slechts 4 dagen na het bericht inzake een beslissing, en overgebracht naar het politiekantoor alwaar hem deze werd betekend. Er kon dan ook niet nagegaan worden of de gronden waarop de weigeringsbeslissing gebaseerd is, correct zijn en al dan niet op hem van toepassing zijn.

Ook de termijn waarin de regularisatieaanvraag werd behandeld kan men in het beste geval als uitzonderlijk snel bestempelen. Hij diende zijn aanvraag in op 18.10.2019.

Op 26.11.2019 werd door de raadsman van verzoeker contact genomen met DVZ Antwerpen gelet op het feit dat er op dat moment nog steeds geen woonstcontrole uitgevoerd werd. Op 29.11.2019 kwam hierin antwoord en deelde men mee het dossier goed te hebben ontvangen en de woonstcontrole te hebben opgestart.

Dit is bijna anderhalf maand na het indienen van de regularisatieaanvraag.

Op 20.12.2019 werd aan de raadsman van verzoeker een attest van inontvangstname gericht met de melding het dossier te hebben overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken Brussel voor onderzoek.

Amper 1 maand na ontvangst van het dossier werd hierin reeds een beslissing genomen.

De snelheid kan dan ook als merkwaardig beschouwd worden gelet op het feit dat in andere zaken de behandelingstermijn ondertussen oploopt tot anderhalf JAAR na indiening, zonder enig resultaat.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

De aanvraag van verzoeker werd zeer snel behandeld, zoals hierboven reeds aangehaald. De regularisatieaanvraag werd door verzoeker ingediend op 18.10.2019, op 05.02.2020 werd een beslissing genomen en op 10.02.2020 werd verzoeker opgepakt en overgebracht vanuit het politiekantoor, alwaar hij de negatieve beslissing betekend kreeg, naar het gesloten centrum met het oog op repatriëring.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Men kan zich niet beroepen op een onderzoek dat gevoerd werd bij het nemen van de negatieve beslissing omtrent zijn verzoek tot internationale bescherming. Dat men zich hier niet zomaar op kan beroepen, zonder een recent, grondig en individueel onderzoek.

Een verzoek tot internationale bescherming is gestoeld op andere principes en behelst een volledig ander onderzoek.

Een negatieve uitspraak in een verzoek tot internationale bescherming sluit geen schending van art. 3 van het EVRM uit. Dit diende onderzocht te worden bij het nemen van huidige beslissing.

Men dient zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Bovendien heeft verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend. Hierin werd een negatieve beslissing betekend aan verzoeker op 10.02.2020.

Voorts wenst verzoeker op te merken dat de timing in dit dossier zeer frappant is.

Op 18.10.2019 werd de aanvraag tot regularisatie ingediend bij Dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen. Pas op 20.12.2019 werd de raadsman van verzoeker in kennis gesteld van het Attest van inontvangstname en dat het dossier was overgemaakt aan Dienst vreemdelingenzaken Brussel. Op 05.02.2020 werd de raadsman van verzoeker per fax verwittigd van het feit dat er een beslissing genomen werd in het regularisatiedossier.

Op 10.02.2020 werd verzoeker opgepakt op zijn eigen adres, dit slechts 4 dagen na de verwittiging van de beslissing, waarna hem deze werd betekend op het politiekantoor. Er kon dan ook niet nagegaan worden of de gronden waarop de weigeringsbeslissing gebaseerd is, correct zijn en al of niet op hem van toepassing zijn.

Hierdoor lijkt de motiveringsverplichting dan ook geschonden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan deze beslissing ten grondslag liggen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert verweerder waarom volgens hem de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor diens land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf.

Verweerder duidt allereerst dat de gegevens dat verzoeker Nederlandse taallessen volgde, hij een attest van inburgering behaalde en hij in België heeft gewerkt, ten bewijze waarvan hij arbeidscontracten en loonbrieven voorlegde, hem nog niet verhinderen om zich tijdelijk tot de bevoegde ambassade in New Delhi te wenden om daar een procedure op te starten voor het verkrijgen van een visum type D of een gecombineerde verblijfs- en arbeidsvergunning. Verweerder stelt dat verzoeker dit kan doen in overleg met zijn advocate en de werkgever die zeer positief over hem getuigde. Hij benadrukt dat verzoeker wist dat zijn verblijf in België enkel voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn procedure(s) voor het verkrijgen van internationale bescherming. Verweerder stelt nog dat de duur van het verblijf in België sinds 2015 verzoeker niet verhindert om te kunnen reizen en om een administratieve procedure op te starten via de bevoegde ambassade.

Met betrekking tot de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde problemen die hij zou hebben gekend in Sri Lanka, wijst verweerder erop dat in het kader van de procedure(s) voor het verkrijgen van internationale bescherming een gebrek aan medewerking werd vastgesteld in hoofde van verzoeker. Dit

nu verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn recente verblijfplaats(en) voorafgaand aan de komst naar België. Hij stelt dat verzoeker nog steeds nalaat hierover duidelijkheid te brengen. Verweerder aanvaardt in geen geval een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Sri Lanka. Hij stelt dat verzoeker op geen enkel ogenblik aannemelijk heeft kunnen maken dat hij een Tamiltijger is en hij inzake zijn relaas dat hij als Tamil in Sri Lanka onmenselijke of vernederende behandelingen vreest geen nieuwe elementen toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn procedure(s) tot het verkrijgen van internationale bescherming naar voor bracht en die niet werden aanvaard door de bevoegde instanties. Verweerder motiveert dat in deze omstandigheden geen andere beoordeling omtrent de ingeroepen vrees is gewettigd. Hij benadrukt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn bevonden, gelet op een bijzonder groot aantal vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen en verzoeker geen bijkomend bewijsmaterieel voorlegt. Hij stelt dat verzoeker evenmin zijn reismweg aannemelijk heeft kunnen maken. Hij wijst op de reeds gedane vaststellingen dat het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka onvoldoende is om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming en dat, gelet op het ongeloofwaardig bevinden van het vluchtrelaas, de laatste verblijfplaatsen in het buitenland en de reisroute, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk werd geacht volgens de Belgische asielinstanties. Verweerder oordeelt nog dat nu verzoeker geen aannemelijke verklaringen naar voor kon brengen inzake zijn recente verblijfplaatsen in het buitenland voor de komst naar België, niet kan worden beoordeeld of hij niets of niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen indien hij dient terug te keren naar de plaats van herkomst.

Inzake het door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen artikel 8 van het EVRM motiveert verweerder dat het niet disproportioneel is om te vragen dat verzoeker, van wie het verblijf enkel was toegestaan in afwachting van een beslissing inzake zijn verzoek(en) om internationale bescherming en die sindsdien zonder wettige verblijfsdocumenten in België verblijft, zich tijdelijk begeeft naar de bevoegde ambassade om daar een visum type D aan te vragen. Verweerder stelt dat dit geen breuk betekent van de in België opgebouwde vriendschapsrelaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen moeilijk te herstellen en ernst nadeel berokkent. Hij benadrukt dat een netwerk niet uiteenvalt door een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, *“noch in de ene zin (België), noch in de andere zin (land van herkomst of land van recentelijk verblijf voor hij naar België kwam)”*.

Gelet op hetgeen voorafgaat, houdt verzoeker onterecht voor als zou verweerder in de bestreden beslissing louter poneren dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, zonder verdere motivering. Verweerder heeft voor de verschillende ingeroepen elementen telkens concreet geduid waarom deze volgens hem niet aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoeker toont niet aan dat een door hem als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen niet of niet afdoende is beantwoord.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.4. In het voorliggende geval oordeelde verweerder dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.1.5. Verzoeker brengt allereerst een theoretisch betoog naar voor over het begrip ‘*buitengewone omstandigheden*’. Hiermee toont hij echter nog niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet als dusdanig zijn aanvaard.

2.1.6. Verzoeker stelt dat hij reeds meer dan 4 jaar op het Belgische grondgebied verblijft en hij hier zijn leven heeft opgebouwd. Hij is van mening dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de duur van het verblijf in België en de ingeroepen elementen betreffende de integratie en een privéleven in dit land in rekening zijn gebracht. Verweerder heeft op omstandige wijze geduid waarom hij deze elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Hij heeft hierbij ook blijk gegeven van het doorvoeren van een belangenaf-

weging in het licht van het recht op eerbiediging van een privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, maar geoordeeld dat het niet disproportioneel is om te vragen dat verzoeker zich tijdelijk begeeft naar de bevoegde ambassade om daar een visum type D aan te vragen. Voor de concrete en volledige motivering wordt verwezen naar de bespreking van de formele motiveringsplicht. Door louter aan te geven niet akkoord te gaan met deze door verweerder gedane beoordeling, zonder evenwel concrete argumenten te ontwikkelen tegen de voorziene motieven, toont verzoeker nog niet aan dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze beoordeling onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is.

2.1.7. Verzoeker herhaalt verder dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven, nadat hij gelden had ontvangen voor de bouw van een tempel en hij vervolgens werd verdacht van betrokkenheid bij de LTTE. Nog stelt hij al jaren niet meer in zijn land van herkomst te zijn geweest, er niets meer te hebben en er geen veilig onderkomen te hebben. Hij stelt hierdoor in een situatie van extreme armoede en een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te zullen komen. Dit alles maakt volgens verzoeker wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit. In tegenstelling tot hetgeen verweerder stelt in zijn beslissing, houdt verzoeker voor dat hij wel degelijk zijn medewerking verleende in de procedure(s) voor het verkrijgen van internationale bescherming. Hij stelt steeds te hebben getracht nieuwe documenten te verkrijgen om zijn relaas te staven en wijst op het verloop van deze procedure(s). Verzoeker is van mening dat ten onrechte geen nieuw onderzoek heeft plaatsgevonden naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat een loutere verwijzing naar de uitkomst van de door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming niet kan volstaan, nu het verschillende procedures betreft. Het is volgens verzoeker niet uitgesloten dat ondanks een negatieve beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming er toch een onmogelijkheid tot terugkeer bestaat wegens een vrees voor mensonterende situaties. Hij stelt dat een grondig en individueel onderzoek zich opdrong.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst, omwille van zijn vluchtrelaas en omwille van het gegeven dat hij in dit land niets of niemand meer heeft om op terug te vallen, wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Er heeft hierbij een toetsing plaatsgevonden in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat verweerder hierbij heeft verwezen naar de reeds gedane vaststellingen in het kader van de procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming betekent nog niet dat hij geen eigen onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft doorgevoerd.

Met betrekking tot de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde problemen die hij zou hebben gekend in Sri Lanka, wijst verweerder erop dat in het kader van de procedure(s) voor het verkrijgen van internationale bescherming een gebrek aan medewerking werd vastgesteld in hoofde van verzoeker. Dit nu verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn recente verblijfplaats(en) voorafgaand aan de komst naar België. Verweerder stelt vast dat verzoeker nog steeds nalaat hierover duidelijkheid te brengen. Verweerder aanvaardt in geen geval een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Sri Lanka. Hij stelt dat verzoeker op geen enkel ogenblik aannemelijk heeft kunnen maken dat hij een Tamiltijger is en hij inzake zijn relaas dat hij als Tamil in Sri Lanka onmenselijke of vernederende behandelingen vreest geen nieuwe elementen toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn procedure(s) tot het verkrijgen van internationale bescherming naar voor bracht en die niet werden aanvaard door de bevoegde instanties. Verweerder motiveert dat in deze omstandigheden geen andere beoordeling omtrent de ingeroepen vrees is gewettigd. Hij benadrukt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn bevonden, gelet op een bijzonder groot aantal vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen en verzoeker geen bijkomend bewijsmateriaal voorlegt. Hij stelt dat verzoeker evenmin zijn reisweg aannemelijk heeft kunnen maken. Hij wijst op de reeds gedane vaststellingen dat het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka onvoldoende is om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming en dat gelet op het ongeloofwaardig bevinden van het vluchtrelaas, de laatste verblijfplaatsen in het buitenland en de reisroute een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk werd geacht volgens de Belgische asielinstanties. Verweerder oordeelt nog dat nu verzoeker geen aannemelijke verklaringen naar voor kon brengen inzake zijn recente verblijfplaatsen in het buitenland voor de komst naar België, niet kan worden beoordeeld of hij niets of niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen indien hij dient terug te keren naar de plaats van herkomst.

Verweerder heeft bijgevolg, rekening houdend met wat verzoeker heeft aangevoerd in zijn verblijfsaanvraag, opnieuw onderzocht of verzoeker bij een terugkeer naar zijn herkomstland dient te vrezen voor behandelingen of straffen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist niet dat in het kader van de procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming de bevoegde instanties hebben vastgesteld dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn recente verblijfplaats(en) voorafgaand aan de komst naar België en zijn vluchtrelaas. In deze omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk waar verweerder vaststelt dat verzoeker in het kader van deze procedures een gebrek aan medewerking vertoonde, hoewel hij stukken voorlegde. Daarenboven, en in ieder geval, blijkt trouwens niet dat dit vastgestelde gebrek aan medewerking in het kader van de procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming op zich een determinerend motief is van de bestreden beslissing. Determinerend motief is wel dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen indien hij de verblijfsaanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland moet indienen.

Inzake de eerdere problemen die hij zou hebben gekend in Sri Lanka, stelt verweerder vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht in vergelijking met deze die reeds ter beoordeling voorlagen bij de afgewezen verzoeken om internationale bescherming, en in het kader waarvan de ongeloofwaardigheid van dit vluchtrelaas reeds werd vastgesteld, zodat volgens hem kan worden aangenomen dat op deze basis geen schending blijkt van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Sri Lanka. Verzoeker toont niet aan dat enig concreet element bij deze beoordeling werd veronachtzaamd. Deze beoordeling is verder niet kennelijk onredelijk. De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds hebben getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker betwist niet dat hij, in vergelijking met zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming, geen nieuwe elementen kon aanbrengen inzake zijn vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Sri Lanka.

Verzoeker toont verder ook niet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van verweerder om te oordelen dat, in de voorliggende situatie waarin hij in het kader van de procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming geen aannemelijke verklaringen naar voor kon brengen inzake zijn recente verblijfplaatsen in het buitenland en hij nog steeds niet kenbaar maakt waar hij dan verblijf hield voor de komst naar België, niet kan worden beoordeeld of hij niets of niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen indien hij dient terug te keren naar de plaats van herkomst.

Verzoeker toont in de voorliggende omstandigheden niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststelling is gekomen dat niet blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure zal worden blootgesteld aan behandelingen of straffen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een ontoereikend onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt in de voorliggende omstandigheden niet.

2.1.8. Verzoeker verwijst nog naar de website "*Kruispunt-Migratie.be*", in de mate dat daar buitengewone omstandigheden worden aangeduid die reeds werden aanvaard in de rechtspraak. Het gaat over een lopende asielpcedure, een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM, een administratieve onmogelijkheid, medische elementen of andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt echter niet welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats aan de verzoekende partij toe om in haar aanvraag de elementen te duiden die volgens haar het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk maken. Het bestuur dient deze vervolgens te beoordelen. Het beschikt hierbij over een ruime discretionaire bevoegdheid. Met een verwijzing naar de voormelde website toont verzoeker nog niet aan dat hij de daarop vermelde omstandigheden in zijn aanvraag aannemelijk heeft gemaakt of dat de beoordeling die verweerder maakte van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden uitgaat van een incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is.

2.1.9. Verzoeker is vervolgens van mening dat de timing in zijn dossier frappant is, dit waar zijn advocaat op 5 februari 2020 bericht kreeg dat er een beslissing was genomen inzake zijn aanvraag en hij op 10 februari 2020 werd meegenomen naar het politiekantoor alwaar hij deze beslissing kreeg betekend. Hij stelt in deze omstandigheden niet te hebben kunnen nagaan of de gronden waarop zijn verblijfsaanvraag werd afgewezen correct zijn. De stukken zoals deze voorliggen bij de Raad bevestigen evenwel dat verzoeker op 10 februari 2020 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Hij heeft dus wel degelijk kunnen nagaan of zijn verblijfsaanvraag op correcte gronden werd afgewezen, getuige

ook het thans voorliggende beroep. Met zijn persoonlijke mening dat hij de timing inzake de kennisgeving van de bestreden beslissing frappant vindt, toont verzoeker verder nog niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen of hierbij enig concreet, relevant gegeven over het hoofd werd gezien.

Verzoeker betoogt nog dat zijn aanvraag “*uitzonderlijk snel*” is behandeld, waar deze aanvraag dateert van 18 oktober 2019, op 20 december 2019 aan zijn advocaat werd meegedeeld dat deze was overgemaakt aan verweerder en verweerder vervolgens reeds na amper één maand een beslissing heeft genomen. Hij stelt dat in andere zaken de behandelingstermijn oploopt tot meer dan anderhalf jaar. Hij acht dit onredelijk en niet getuigen van een grondig en zorgvuldig onderzoek van het dossier. Hij betoogt dat zijn aanvraag niet correct is beoordeeld. In dit verband volstaat het vast te stellen dat het gegeven dat verweerder binnen een korte tijdsperiode een ingediende verblijfsaanvraag behandelt op zichzelf genomen niet van aard is enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan te tonen. Het kan niet worden aangenomen dat binnen een tijdspanne van iets meer dan één maand onmogelijk een grondig en zorgvuldig onderzoek van de aanvraag kon hebben plaatsgevonden. Een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk onderzoek van de aanvraag wordt niet met concrete argumenten aannemelijk gemaakt.

2.1.10. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een zorgvuldig onderzoek voerde. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden.

Verzoeker betoogt nog dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: “*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*”, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hem verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.4. In zoverre verzoeker zich nog beroept op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop verweerder dit beginsel van behoorlijk bestuur zou hebben miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

"Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onwenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van zijn vermeende banden met het LTTE en het feit dat de Sri Lankaanse overheid op zoek is naar hem door zijn verleden.

Hij heeft nl. gelden doorgesluisd voor de financiering van een nieuwe tempel. De overheid was van mening dat hij deze gelden gebruikte om LTTE te steunen om deze financiële draagkracht te verschaffen.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Sri Lanka.

Als hij dient terug te keren naar Sri Lanka ondervindt hij problemen in de Sri Lankaanse maatschappij.

Verzoeker werd ervan verdacht om gelden door te sluizen voor LTTE om hen zo financiële draagkracht te verschaffen. Deze gelden werden in werkelijkheid gebruikt voor de bouw van een tempel, waarvan hij ook foto's neerlegde tijdens zijn asielprocedure.

Mahina Rajapaksa was van 2005 tot 2015 de zesde president van Sri Lanka. Hij verkreeg veel populariteit als president door zijn strijd tegen de Tamiltijgers en zorgde er in 2006 zelfs voor dat de organisatie zou worden opgenomen als terroristische organisatie op de lijst van de VN.

De strijd kende in 2009 min of meer een einde, maar er bleef altijd een gegronde vrees bestaan voor aanhangers van de LTTE om te worden opgepakt of te worden vervolgd.

Naar aanleiding van de bloedige strijd die door president Rajapaksa was gevoerd, besloot de Secretaris-Generaal van de VN een panelgroep aan te duiden die een rapport moesten maken over eventuele begane misdaden tegen de menselijkheid en over schendingen van de mensenrechten.

Het rapport gaf een zeer gedetailleerde uiteenzetting van de gebeurtenissen en besloot dat het Sri Lankaans leger onder Rajapaksa zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige oorlogsmisdaden. Zo schoot het leger onder meer Tamilstrijders dood die zich wenste over te geven aan de Sri Lankaanse Overheid. Er werd verder vastgesteld dat het aantal burgerlijke slachtoffers onnoemelijk hoog was en zij voornamelijk waren gedood in de laatste fase van de oorlog.

Het is duidelijk dat voormalig landsleider Rajapaksa geen probleem heeft met het voeren van gewelddadige en bloederige oorlogen.

President Rajapaksa verloor de presidentsverkiezingen uiteindelijk en verdween tijdelijk naar de achtergrond. Thans is Sri Lanka in een politieke crisis verzeild geraakt en om die reden werd de toenmalige president op 26/10/2018 als nieuwe premier van het land aangesteld! Het gevreesde regime keert op die manier terug.

Er bestaat een gegronde vrees voor sympathisanten, aanhangers en voormalige medestanders en volgelingen van de LTTE dat deze nieuwe eerste minister en voormalig president, de heer Rajapaksa, uit is op wraak! In verschillende kranten wordt reeds gespeculeerd over de angst die momenteel leeft onder de Tamils.

Zijn eerdere strijd tegen de Tamils was gewelddadig en bloederig en liet duizenden doden, gewonden en vermiste personen na. Hij verloor uiteindelijk zijn presidentschap en verkreeg geen meerderheid van de stemmen.

Zijn tegenstander betrof de huidige president die nu Rajapaksa aanduidt als zijn rechterhand. Miljoenen Tamils verlieten reeds het land, doch er bleef nog een beperkte groep achter die nu representant staan voor 13% van de bevolking. Velen onder hen wensen zich niet uit te spreken over de actuele politieke crisis wegens de eventuele (ernstige) gevolgen die hieraan door de overheid zullen gekoppeld worden.

Uit recente krantenartikels blijkt dat de bevolking een gegronde vrees heeft voor wraakacties in hoofde van de voormalige president. Deze laatste werd immers in 2015 verslagen als president door stemmen van de minderheid.

De Tamils hebben thans zelfs schrik dat hun gesprekken worden gecapteerd. Zij gebruiken daarom geëncrypteerde vormen van communicatie. Hieruit kan men duidelijk afleiden dat er een gegronde angst onder de bevolking bestaat voor eventuele gewelddadige (en zelfs fatale) gevolgen. Het beleid is immers reeds gekend als gewelddadig en bloederig. Dertigjaar lang vochten de Tamils om te worden verslagen in 2009 door Rajapaksa.

Er werden tijdens de oorlog vele burgerslachtoffers gemaakt zodat het buiten kijf staat dat een voormalige Tamil een ernstig risico loopt om te worden gevisieerd door de huidige Overheid.

Niet alleen de Overheid wordt ervan beschuldigd zich te hebben schuldig gemaakt aan oorlogsmisdaden, maar ook de LTTE-groepering heeft zich meermaals schuldig gemaakt aan schendingen van de mensenrechten. Wanneer activisten zich keren tegen de organisatie, bestaat er een terechte vrees dat deze laatste hen zal achterna komen om wraak te nemen.

Gelet op het verleden van verzoeker bestaat er een zeer ernstig risico op foltering en mensonterende behandelingen of straffen en dit op basis van etnische origine.

Ook belangenbehartiger Mario Arulthas (.Advocacy Director of People for Equality and Relief in Lanka) bevestigde dat de Tamils een 'target' zijn voor de nieuwe eerste minister. Hij zei hierover het volgende:

" A targeted campaign of harassment, intimidation and killings of Tamil activists for political reasons remains the fear amongst Tamils. The repercussions of such violence would be unthinkable"

Dat er een zeer gegronde vrees bestaat dat verzoeker blootgesteld zal worden aan onmenselijke behandelingen of straffen en dat dit absoluut in strijd is met artikel 3 EVRM.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen en vast werk. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

In Sri Lanka wordt verzoeker nog steeds gezocht omwille van de geldtransfers waarvoor hij verantwoordelijk was.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden.

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen en niet louter te verwijzen naar een vorige beslissing.

De basis waarop gesteund wordt voor een verantwoording van het vluchtelingenstatuut of het statuut van subsidiaire bescherming en de verantwoording van een schending van art. 3 EVRM is anders en dient dan ook anders gemotiveerd te worden en zeker niet beperkt te worden tot de motivering bij een vorige beslissing in een andere procedure."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit wordt bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Verzoeker herneemt zijn relaas zoals hij dit reeds naar voor bracht in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming. Zo stelt hij dat de Sri Lankaanse overheid naar hem op zoek is omwille van zijn vermeende banden met de LTTE, nu hij gelden heeft doorgesluisd voor de financiering van een

nieuwe tempel. Vervolgens herhaalt verzoeker zijn eerdere uiteenzetting in het verzoekschrift bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 januari 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de actuele politieke situatie in zijn land van herkomst en waaruit moet blijken dat sympathisanten, aanhangers en voormalige medestanders en volgelingen van de LTTE een gegronde vrees hebben om te worden opgepakt of vervolgd. Hij stelt op basis van zijn etnische origine een ernstig risico op folteringen en mensonterende behandelingen of straffen te moeten vrezen.

In zijn arrest van 27 september 2019 met nr. 226 801 deed de Raad hieromtrent reeds de volgende vaststellingen:

“2.4.13. Verzoeker maakt [...] niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk gelden ontving ten behoeve van de tempel, laat staan dat hij hierdoor zou worden gevisieerd door de CID (dan wel het leger) omwille van een vermoeden dat het geld voor de LTTE zou bestemd zijn. Hoe dan ook maakt verzoeker zijn aanwezigheid in Kachehai South Kodikaman, Sri Lanka ten tijde van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk.

[...]

2.4.16. Verzoekers verklaringen en documenten laten immers niet toe hieruit een verblijf in Sri Lanka af te leiden zodat niet kan worden aangenomen dat hij in Sri Lanka in de negatieve belangstelling stond van de nationale autoriteiten, laat staan er vervolgd zou geweest zijn.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de recente situatie in Sri Lanka niet toelaat te concluderen dat een Tamil geen vrees voor vervolging of ernstige schade zal lopen bij zijn terugkeer naar zijn land, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verblijf in Sri Lanka, voor zijn aankomst in België, niet aantoont. Verzoeker legt immers geen paspoort neer noch toont hij aan hoe hij heeft gereisd terwijl dit hij via elektronische reisdocumenten gemakkelijk kan. Hoe dan ingeval kan verzoeker niet gevolgd worden nu uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus “Sri Lanka. Terugkeer naar Sri Lanka” van 22 mei 2019) blijkt dat de gevallen waarbij Tamils, al dan niet onder de PTA, worden opgepakt of verder vervolgd bijna steevast gevallen zijn waarbij het slachtoffer op een of andere manier in verband kan worden gebracht met de LTTE, wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing vermeldt immers correct: “Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven”.

De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift inzake de benoeming van de heer Mahinda Rajapaksa als eerste minister in oktober 2018 toont niet aan dat de bovenstaande informatie fout is of dat verkeerde conclusies werden getrokken. Verzoekers legt ook geen recente informatie neer die dit kan aantonen. Dit klemt te meer nu uit bovenstaande niet kan blijken dat verzoeker verdacht werd van enige rechtstreekse of onrechtstreekse band had met de LTTE. Er worden dan ook geen hindernissen aangetoond die verzoekers terugkeer naar Sri Lanka kunnen belemmeren.

2.4.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a), en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers zijn asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op dezelfde elementen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Zoals hoger werd gesteld is de burgeroorlog in Sri Lanka 10 jaar geleden beëindigd. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds hebben getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er werd geoordeeld dat dit niet het geval is. Verzoekers asielaanvraag werd ongeloofwaardig bevonden en het werd niet aannemelijk geacht dat verzoeker, rechtstreeks of onrechtstreeks, banden heeft met de LTTE. In deze omstandigheden werd reeds geoordeeld dat een terugkeer van verzoeker als Tamil naar zijn land van herkomst geen reëel risico inhoudt op blootstelling aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In deze omstandigheden, en waar verzoeker zich andermaal op hetzelfde ‘asielaanvraag’ steunde, kon verzoeker in alle redelijkheid in de bestreden beslissing verwijzen naar de eerdere beoordeling door de asielinstanties. Verzoeker weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij, in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, naliet om alsnog nieuwe gegevens aan te brengen die niet reeds voorlagen in het kader van de procedures voor internationale bescherming en die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker stelt nog dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in armoede zal terechtkomen omdat hij in dit land niemand heeft om voor hem te zorgen. Hieromtrent stelt verzoeker in de bestreden beslissing dat nu verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn recente verblijfplaats(en) voor de komst naar België niet kan worden beoordeeld of verzoeker niets of niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen indien hij dient terug te keren naar de plaats van herkomst. Verzoeker gaat niet in op deze beoordeling en toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene en blote beweringen die niet volstaan om een begin van bewijs uit te maken dat hij in zijn land van herkomst behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM zou ondergaan. Verzoekers huidige verklaring dat hij niemand meer heeft in zijn land van herkomst strookt ook niet met zijn verklaring op 10 februari 2020 dat zijn ouders nog in zijn thuisland verblijven en hij er dus wel degelijk nog een familiaal netwerk heeft. Nergens duidt verzoeker ook waarom hij, net zoals hij tijdens zijn precair verblijf in België deed, in zijn eigen land door te werken dan niet in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Hij stelt als volgt:

“Er werd beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod dat verzoeker ontving.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal zijn aanvraag automatisch zonder voorwerp verklaard worden, mocht verzoeker niet in België verblijven op het moment dat arrest geveld zal worden.

Dit is dan ook een schending van art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoeker gerepatriëerd werd.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de zoet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

Hij wenst zijn beroepsprocedure dan ook af te wachten.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden."

2.3.2. De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud.

Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken

vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam een aantal jaren geleden naar België en diende een verzoek tot internationale bescherming in en bouwde hier in die tijd een leven in veiligheid uit. Hij is tewerkgesteld in een restaurant, waar ze zeer gesteld zijn op hem.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is reeds sinds 2015 op Belgisch grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.

Reeds meer dan een viertal jaar is verzoeker tewerkgesteld en ook zijn toekomstmogelijkheden met betrekking tot tewerkstelling zien er erg positief uit. Zijn huidige werkgever geeft zelfs aan dat, bij het in orde brengen van de nodige documenten (lees: verblijfsdocumenten), hij tewerkgesteld kan blijven! Ook zijn werkgever is zeer begaan met het verblijf van verzoeker. Hij wil verzoeker, als goede werkracht in zijn restaurant, niet verliezen.

Zijn werkgever is uiterst tevreden over de geleverde prestaties van verzoeker!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art.9 bis.

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

- 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asioldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
- 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel

50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en het geheel van elementen.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zijn verblijfsaanvraag gaf verzoeker niet aan dat hij een gezins- of familieleven heeft in België. Ook thans is dit trouwens niet het geval. Met verwijzing naar zijn integratie en verblijf in België sinds 2015 betoogde hij wel in dit land een privéleven te hebben opgebouwd, dat volgens hem kon rechtvaardigen dat hij de aanvraag in België indiende en niet vanuit het buitenland.

Zoals reeds werd aangegeven bij de bespreking van het eerste middel, blijkt uit de bestreden beslissing dat met deze ingeroepen elementen rekening is gehouden. Verweerder is evenwel van mening dat de duur van het verblijf in België sinds 2015 verzoeker niet verhindert om te kunnen reizen en om een administratieve procedure op te starten via de bevoegde ambassade. Ook de gegevens dat verzoeker Nederlandse taallessen volgde, hij een attest van inburgering behaalde en hij in België heeft gewerkt verhinderde verzoeker, volgens verweerder, nog niet om zich tijdelijk tot de bevoegde ambassade in New Delhi te wenden om daar een procedure op te starten voor de afgifte van een visum type D of een gecombineerde verblijfs- en arbeidsvergunning. Hierbij is verweerder ook overgegaan tot een belangenafweging in het kader van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verweerder is van mening dat het niet disproportioneel is om te vragen dat verzoeker, van wie het verblijf enkel was toegestaan in afwachting van een beslissing inzake zijn verzoek(en) om internationale bescherming en die sindsdien zonder wettige verblijfsdocumenten in België verblijft, zich tijdelijk begeeft naar de bevoegde ambassade om daar een visum type D te vragen. Verweerder stelt dat dit geen breuk betekent van de in België opgebouwde vriendschapsrelaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen moeilijk te herstellen en ernst nadeel berokkent. Hij benadrukt dat een netwerk niet uiteenvalt door een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, *"noch in de ene zin (België), noch in de andere zin (land van herkomst of land van recentelijk verblijf voor hij naar België kwam)"*.

Wat zijn in België opgebouwde privéleven betreft, wijst verzoeker thans enkel concreet op zijn tewerkstelling alhier gedurende zijn tijdelijke verblijf tijdens het onderzoek van zijn verzoeken om internationale bescherming. Hij geeft aan dat zijn (vroegere) werkgever zeer op hem is gesteld en hem verder in dienst wil nemen als zijn verblijfsdocumenten in orde zijn. Voor het overige toont hij niet concreet aan in België voldoende hechte en duurzame banden te hebben opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de voormelde beoordeling van het bestuur onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Voor zover een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, wenst de Raad te benadrukken dat verzoekers verblijf in België steeds precair was. Hij was enkel tijdelijk toegelaten tot een verblijf in afwachting van de behandeling van zijn verzoek(en) om internationale bescherming. Verzoeker diende er zich in deze omstandigheden dan ook van bewust te zijn dat hij, bij afwijzing van zijn verzoek(en) om internationale bescherming, alsnog het grondgebied diende te verlaten en het privéleven in België dus evenzeer precair was.

Het EHRM oordeelde in zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoeker overtuigt geenszins dat zijn concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in zijn zaak anders zou moeten worden geoordeeld, te meer nu de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat hij zijn verblijfsaanvraag moet indienen vanuit het buitenland en hierin nog geen standpunt ten gronde wordt ingenomen inzake de aanvraag. Het EHRM heeft ook reeds geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoeker toont niet aan dat zijn belangen op disproportionele wijze worden benadeeld waar wordt vereist dat hij zijn aanvraag vanuit het buitenland indient. Verzoeker is, gelet op de afwijzing van zijn verzoeken om internationale bescherming, actueel hoe dan ook niet meer gerechtigd om te werken in België. Hij stelt nog dat het voor hem zeer moeilijk en bijna onmogelijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in zijn land van herkomst, nu hij daar geen enkel vangnet van familie of vrienden meer heeft, maar hij maakt zulks niet concreet aannemelijk. Verzoeker heeft niet kunnen aantonen dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder in de bestreden beslissing oordeelde dat nu hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn recente verblijfplaats(en) voor de komst naar België niet kan worden beoordeeld of hij niets of niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen indien hij dient terug te keren naar de plaats van herkomst. Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene en blote beweringen die niet volstaan als een begin van bewijs. Verzoekers huidige verklaring dat hij niemand meer heeft in zijn land van herkomst strookt ook niet met zijn verklaring op 10 februari 2020 dat zijn ouders nog in zijn thuisland verblijven en hij er dus wel degelijk nog een familiaal netwerk heeft. Nergens duidt verzoeker ook waarom hij, net zoals hij tijdens zijn precair verblijf in België deed, in zijn eigen land door te werken dan niet in zijn levensonderhoud kan voorzien. Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst of elders waar hij kan verblijven niet opnieuw een privéleven kan leiden of zulks niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing zijn persoonlijke belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld.

Een schending van 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Inzake het overige betoog van verzoeker dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond en dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, volstaat een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

In zoverre verzoeker nog wijst op een schending van het gelijkheidsbeginsel kan de Raad enkel vaststellen dat elke concrete toelichting hieromtrent ontbreekt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het vierde middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS